

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 545/2566

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ช. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, ป.อ. มาตรา 2, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 47, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 48, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 จัตวา, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 255, พ.ร.บ.การส่งออกปศุสัตว์และการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.การส่งออกปศุสัตว์และการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 มาตรา 5, พ.ร.บ.การส่งออกปศุสัตว์และการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.การส่งออกปศุสัตว์และการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 มาตรา 20, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะจำเลยทั้งสองกระทำความผิด เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2560 พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 บัญญัติให้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองตามฟ้องเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ จึงต้องนำบทบัญญัติดังกล่าวบังคับใช้แก่จำเลยทั้งสองตาม ป.อ. มาตรา 2 วรรคแรก แต่อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดแล้วได้มี พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3 ให้ยกเลิก พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 และให้ใช้ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 แทน โดยตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 ได้บัญญัติให้การนำของที่ผ่านหรือกำลังผ่านพิธีการศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งของดังกล่าวออกไปนอกราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียอากร โดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ เป็นความผิดตามมาตรา 243 และบัญญัติให้การนำของที่ผ่านหรือกำลังผ่านพิธีการศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักร หรือส่งของดังกล่าวออกนอกราชอาณาจักรหรือนำของเข้าเพื่อการผ่านแดน หรือการถ่ายลำโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้นเป็นความผิดตามมาตรา 244 การที่ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 บัญญัติโดยแยกการกระทำซึ่งเดิมเป็นความผิดตามมาตรา 27 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 ออกเป็นมาตรา 243 และมาตรา 244 แสดงให้เห็นว่ากฎหมายประสงค์จะแยกการกระทำความผิดตามมาตรา 244 ออกต่างหากจากความผิดตามมาตรา 243 ดังนั้นเมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันมิได้ประดู่แปรรูปของกลางไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ และจะต้องริบไม้ประดู่แปรรูปของกลางดังกล่าวเสียทั้งสิ้นตามมาตรา 74 แห่ง พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ มิได้ประดู่แปรรูปของกลางจึงไม่ใช่ของที่เสียหายได้อันจะเป็นผลให้การหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีเป็นความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 แต่ถือเป็นของที่ต้องจำกัดหรือต้องห้ามตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันส่งไม้ประดู่แปรรูป

ของกลางซึ่งเป็นของต้องจำกัดหรือต้องห้ามออกไปนอกราชอาณาจักรโดยชุกซ่อนในตู้สินค้า หมายเลข HALA 5615694 แล้วร่วมกันยื่นใบขนส่งสินค้าออกเลขที่ A 0081-6004-03946 ต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่โดยสำแดงชนิดของสินค้าว่าเป็นแก๊สอัดทำด้วยไม้ประคูดึงเพื่อส่งออกไป นอกราชอาณาจักรนั้นเป็นการหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามเกี่ยวกับของนั้น การกระทำของ จำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 เพียงบทเดียว มิใช่เป็น ความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 ด้วย และตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 บัญญัติให้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองตามฟ้องฐานร่วมกันพยายามส่งไม้ ประคูดึงแปรรูปออกนอกราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้น ต้อง ระวังโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับแตกต่างกับโทษตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งบัญญัติให้ลงโทษสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ปรับเป็นเงิน สี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ โดยความผิด ฐานนี้ไม่ว่าจะเป็นพยายามกระทำความผิดหรือกระทำความผิดสำเร็จ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 กำหนดโทษไว้เท่ากันเช่นเดียวกัน เมื่อโทษจำคุกตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 และ พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีเท่ากัน แต่ คดีนี้เมื่อคำนวณโทษปรับสี่เท่าราคาของซึ่งรวมอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน 4,371,199 บาท โทษปรับตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 ซึ่งปรับไม่เกินห้าแสนบาท จึงเป็นคุณแก่ฝ่าย จำเลยมากกว่าโทษปรับตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะ กระทำความผิด แต่การกำหนดความรับผิดในค่าปรับตามบทบัญญัติมาตรา 244 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 จะต้องกำหนดให้จำเลยทั้งสองรับผิดในลักษณะรวมกันตามมาตรา 27 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 อันเป็นการใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยทั้งสองไม่ ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่ มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, 5, 6, 7, 47, 48, 73, 74, 74 จัตวา พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243, 244, 255 พระราชบัญญัติการส่งออก ไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 5, 7, 20 พระราชบัญญัติ ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, 7, 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 80, 83, 91 ไม้ประคูดึงแปรรูปของกลาง และขอให้จ่ายสินบน นำจับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสอง มีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 47, 48 (ที่ถูก 48 วรรคหนึ่ง), 73 วรรคสอง (2), 74, 74 จัตวา (ที่ถูก ไม่ต้องปรับบทมาตรา 74, 74 จัตวา) พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243, 244 พระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 มาตรา 5 (2), 7 วรรคหนึ่ง, 20 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปราม ผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, 7, 8, 9 (ที่ถูก ไม่ต้องปรับบทตามพระราชบัญญัติให้ บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง

ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีไม้ประดู่แปรรูปอันเป็นไม้หวงห้ามไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 ปรับ 800,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 8 ปี และฐานร่วมกันพยายามส่งไม้ประดู่อันเป็นไม้หวงห้ามออกไปนอกราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียอากรโดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสียสำหรับของนั้น และโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้น (ที่ถูกรับฐานร่วมกันพยายามส่งออกซึ่งสินค้าต้องห้าม) เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายามส่งไม้ประดู่ออกไปนอกราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียอากรโดยเจตนาจะฉ้ออากรที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำเลยที่ 1 ปรับ 1,200,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 4 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกระหนงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันมีไม้ประดู่แปรรูปอันเป็นไม้หวงห้ามไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 คงปรับ 400,000 บาท จำเลยที่ 2 คงจำคุก 4 ปี ฐานร่วมกันพยายามส่งไม้ประดู่ออกไปนอกราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียอากร โดยเจตนาจะฉ้ออากรที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น จำเลยที่ 1 คงปรับ 600,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 2 ปี จำเลยที่ 1 ปรับรวม 1,000,000 บาท จำเลยที่ 2 จำคุกรวม 6 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ริบไม้ประดู่แปรรูปของกลาง และจ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับร้อยละสามสิบของจำนวนเงินสุทธิต่ำขายของกลางที่ศาลสั่งให้ริบ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาคือวินิจฉัยในปัญหาข้อกฎหมายก่อนว่า ที่ศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 และ 244 ที่บัญญัติในภายหลัง เป็นการถูกต้องหรือไม่ เห็นว่า ขณะจำเลยทั้งสองกระทำความผิด เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2560 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 บัญญัติให้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองตามฟ้องเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ จึงต้องนำบทบัญญัติดังกล่าวบังคับใช้แก่จำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคแรก แต่อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดแล้วได้มีพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 และให้ใช้พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 แทน โดยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 ได้บัญญัติให้การนำของที่ผ่านหรือกำลังผ่านพิธีการศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งของดังกล่าวออกไปนอกราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียอากร โดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ เป็นความผิดตามมาตรา 243 และบัญญัติให้การนำของที่ผ่านหรือกำลังผ่านพิธีการศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักร หรือส่งของดังกล่าวออกนอกราชอาณาจักร หรือนำของเข้าเพื่อการผ่านแดน หรือการถ่ายลำโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้นเป็นความผิดตามมาตรา 244 การที่พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 บัญญัติโดยแยกการกระทำซึ่งเดิมเป็นความผิดตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ออกเป็นมาตรา 243 และมาตรา 244 แสดงให้เห็นว่ากฎหมายประสงค์จะแยกการกระทำความผิดตามมาตรา 244 ออกต่างหากจากความผิดตามมาตรา 243 ดังนั้นเมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันมีไม้ประดู่แปรรูปของกลาง

ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ และจะต้องรับไม้ ประคู้แปรรูปของกลางดังกล่าวเสียทั้งสิ้นตามมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ไม้ประคู้ แปรรูปของกลางจึงไม่ใช่ของที่เสียภาษีได้อันจะเป็นผลให้การหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการ เสียภาษีเป็นความผิดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 แต่ ถือเป็นของที่ต้องจำกัดหรือต้องห้ามตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 การที่ จำเลยทั้งสองร่วมกันส่งไม้ประคู้แปรรูปของกลางซึ่งเป็นของต้องจำกัดหรือต้องห้ามออกไป นอกราชอาณาจักรโดยซุกซ่อนในตู้สินค้าหมายเลข HALA 561XXXX แล้วร่วมกันยื่นใบขนส่ง สินค้าขาออกเลขที่ A 0081-6004-0 XXXX ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยสำแดงชนิดของสินค้าว่าเป็น แก้วอีสนามทำด้วยไม้ประคู้เพื่อส่งออกป็นนอกราชอาณาจักรนั้นเป็นการหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือ ข้อห้ามเกี่ยวกับของนั้น การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 เพียงบทเดียว มิใช่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243 ด้วยตามที่ศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษมา ซึ่งตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 บัญญัติให้การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองตามฟ้องฐานร่วมกันพยายามส่ง ไม้ประคู้แปรรูปออกนอกราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้น ต้อง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แตกต่างกับโทษ ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งบัญญัติให้ลงโทษสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งปรับทั้ง จำ โดยความผิดฐานนี้ไม่ว่าจะเป็นพยายามกระทำความผิดหรือกระทำความผิดสำเร็จ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 กำหนดโทษไว้เท่ากันเช่นเดียวกัน เมื่อโทษจำคุก ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี เท่ากัน แต่คดีนี้เมื่อคำนวณโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคา ของซึ่งรวมอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน 4,371,199 บาท โทษปรับตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 244 ซึ่งปรับไม่เกิน 500,000 บาท ย่อมเป็นคุณแก่ฝ่ายจำเลยมากกว่าโทษปรับตาม พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด แต่ การกำหนดความรับผิดในค่าปรับตามบทบัญญัติมาตรา 244 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 จะต้องกำหนดให้จำเลยทั้งสองรับผิดในลักษณะรวมกันตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พ.ศ. 2469 อันเป็นการใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยไม่ว่าในทางใดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 วรรคหนึ่ง ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยทั้งสองในสถานเบา และรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า ไม้ประคู้แปรรูปของกลางที่จำเลยทั้งสอง ร่วมกันมีไว้ในครอบครองมีจำนวนถึง 124 แผ่น มีปริมาตรมากถึง 15.250 ลูกบาศก์เมตร และ จำเลยทั้งสองยังร่วมกันพยายามส่งออกไปประคู้แปรรูปดังกล่าวออกนอกราชอาณาจักรโดยสำแดง เท็จ พฤติการณ์แห่งความผิดเป็นการตัดไม้ทำลายป่าซึ่งเป็นเหตุให้สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติถูก ทำลายและสร้างความเสียหายต่อเศรษฐกิจของชาติโดยรวมนับว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยที่ 2 ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อนหรือมีภาระเลี้ยงดูครอบครัวก็ยังไม่เป็นเหตุเพียงพอที่จะรอการลงโทษ จำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 และที่ศาลล่างทั้งสองวางโทษจำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันมีไม้ประคู้แปรรูป

อันเป็นไม้หวงห้ามไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ 800,000 บาท และวางโทษจำคุก
จำเลยที่ 2 ในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ มีกำหนด 4 ปี นั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์
แห่งคดีแล้ว ส่วนที่ศาลล่างทั้งสองวางโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันไม้ประดู่
แปรรูปอันเป็นไม้หวงห้ามไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต 8 ปี ก่อนลดโทษให้นั้น นับว่า
เป็นการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษที่หนักเกินไป เห็นสมควรกำหนดโทษจำเลยที่ 2 สำหรับความผิด
ฐานดังกล่าวเสียใหม่ให้เหมาะสม ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า
ความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.
2560 มาตรา 244 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ฐานร่วมกันพยายามส่งไม้ประดู่
แปรรูปออกนอกราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้น ให้ลง
โทษปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 500,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี ส่วนฐานร่วมกันไม้
ประดู่แปรรูปอันเป็นไม้หวงห้ามไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 1
จำนวน 800,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 5 ปี ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันพยายามส่งไม้ประดู่แปรรูปออกนอกราชอาณาจักร
โดยหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวกับของนั้น คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 250,000 บาท
และจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี ฐานร่วมกันไม้ประดู่แปรรูปอันเป็นไม้หวงห้ามไว้ใน
ครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 400,000 บาท และจำคุกจำเลยที่ 2
มีกำหนด 2 ปี 6 เดือน รวมปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 650,000 บาท และจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4
ปี 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

อรุณ เรืองเพชร · ชัยเจริญ ดุษฎีพร · พิชัย เพ็งผ่อง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/545/2566>